

HENRI'S MEERDERJARIGHEID

De onontbeerlijke metgezel van een zomerdag, de zon, scheen vrolijk door het geopende venster in de gezellig gemeubelde huiskamer van een vriendelijk landhuisje. De ontbijt-tafel was gedekt voor drie personen. In de kamer bevond zich mejuffrouw Prins, een dame van middelbaren leeftijd met een innemend gelaat maar reeds vergrijsd haar. Het was haar aan te zien, dat verdriet ruim haar deel geweest was op den levensweg.

Haar gezicht klaarde op, toen ze een vluggen voetstap hoorde en even later een lief jong meisje van ongeveer achttien jaar de kamer binnentrad. Het was haar nicht, Betsy Burton. „Goeden morgen, tantelief! Is Henri nog niet hier?” vroeg ze, terwijl ze de oude dame een kus gaf.

„Nee kind, maar hij zal wel gauw komen. Hij is maar ééns een en twintig jaar!”

„Zijn er veel brieven voor hem?”

„Ja, eenige. Een zelfs uit Indië.”

„Tantetje,” zei het meisje eensklaps, terwijl een diepe blos haar bevallig gelaat overtoog, „ik... ik... heb u iets te vertellen.”

„Ik geloof dat ik het raden kan, Betsy.”

„O, tante, ik weet zeker, dat u er geen flauw vermoeden van hebt.”

„Kindlief, ik zie aan je gezicht dat mijn vermoeden juist is. Kom hier en laat je oude tante het je eens in het oor fluisteren: Henri bemint je en heeft je gevraagd zijn vrouw te worden.”

„Hoe weet u dat zoo?” riep Betsy uit. „Ja, hij heeft mij gisteravond gevraagd. Moet u mij niet feliciteeren?”

„Ja, ja, lieveling. Ik hoop dat je zeer, zeer gelukkig zult worden,” en ze kuste haar nichtje innig. „Weet je zeker, Betsy, dat je hem lief hebt en dat niets je verhindert zijn vrouw te worden?”

Betsy antwoordde met een blik, waarin te lezen was dat ze het overbodig vond een dergelijke vraag te beantwoorden.

„Je weet, liefste, ik heb ook eens liefgehad en ben eens innig bemind geworden, maar er gebeurde iets vreeselijks... Later zal ik je dat wel eens vertellen, kind, en dan zul je begrijpen, waarom ik zoo bang ben voor je geluk. Ha, daar is Henri.”

Op dat oogenblik kwam een knappe jongeman de kamer binnen. Betsy liep op hem toe, kuste hem en bracht hem bij haar tante, die lachte, terwijl haar oogen vol tranen stonden.

Nadat hij haar zijn aanzoek herhaald en haar toestemming en gelukwensen ontvangen had, gingen ze aan tafel en werd hem gelegenheid gegeven de ingekomen brieven te openen.

Die uit Indië bevatte het volgende:

Mijn lieve Zoon,

Ik hoop dat je dezen brief ontvangen zult op je een en twintigsten verjaardag. Nu je meerderjarig geworden zijt, wensch ik dat je van mijn levensgeschiedenis zult vernemen wat ik noodig vind dat je weten moet... Ik smeek je, lieve zoon, oordeel niet te hard over je vader... Al wat ik twintig jaar lang gedaan heb, deed ik voor jou... Ik heb je voogd en pleegvader, mijn ouden vriend Willem Nijland opgedragen, je zooveel te vertellen als hij noodig oordeelt. Van af dezen dag kun je rekenen op een inkomen van zesduizend gulden per jaar. Na mijn dood ontvang je de beschikking over mijn geheele vermogen. Ontvang de innigste beden voor je geluk van je liefhebbende Vader.

Henri las dezen brief tweemaal met een mengeling van ontroering en vrees. Het was de eerste brief dien hij van zijn vader ontving. Hij zat stil voor zich uit te staren, met bleek gelaat. Den brief verfrommelde hij werktuiglijk tusschen zijn vingers. Zouden de drie gelukkige maanden die hij hier in dit huis had doorgebracht, gevolgd worden door noodlottig nieuws?

Hij dacht eensklaps aan zijn medeminnaar, Jacques Brandt.

Mejuffrouw Prins had voor Henri groote genegenheid opgevat dadelijk nadat zij hem twee jaar geleden had leeren kennen, en hij had meermalen bij haar gelogeerd, met gevolg dat hij tot over de ooren verliefd was geraakt op haar lief nichtje.

„Mijn voogd, de heer Nijland, zal mij vandaag komen bezoeken om mij over zaken te spreken,” zei hij tot

mejuffrouw Prins. „En Betsy,” viel hij zichzelf in de rede, „ik zou je straks gaarne even spreken in den tuin.”

Het was stil aan tafel; elk der aanwezigen was onder den indruk dat er iets onaangenaams stond te gebeuren.

Na het ontbijt wandelde Henri met zijn verloofde den tuin in.

UIT HET DUITSCHE VORSTENHUIS.

Wij ontvingen een dezer dagen bovenstaande aardige foto van Prinses August Wilhelm van Pruisen met haar kind. Prinses August Wilhelm, geb. Prinses Alexandra Victoria van Sleeswijk-Holstein-Sonderburg-Glücksburg, is gehuwd met een zoon van den Duitschen Keizer.

(foto W. Niederasthroth)

„Liefste, wat is er?” vroeg het meisje, terwijl ze zich tegen hem aan vlijde. „Er is iets ernstigs gebeurd en wie behoort dat eerder te weten dan ik?”

Hij nam het meisje in zijn sterke armen en drukte haar tegen zich aan.

„Betsy,” begon hij eindelijk aarzelend, „als... als... er iets mocht gebeuren dat ons huwelijk verhinderde, denk dan niet te hard over mij. Als er een geheim in mijn familie mocht zijn en ik heb dat voor jou verzwegen, geloof dan dat het niet mijn schuld was. Ik heb er nooit aan gedacht je te bedriegen...”

„O, Henri,” snikte Betsy, nu ten zeerste verontrust, „ik weet niet wat je bedoelt, werkelijk niet!” Weenende ging ze het huis in, om bij haar trouwe tante troost te zoeken in haar verdriet.

Den namiddag van dien dag kwam de heer Nijland en had met Henri een gesprek van meer dan een uur. Henri had het grootste ontzag voor zijn voogd, die gedurende zeventien jaar een vader voor hem was geweest. Had hij eenigszins kunnen vermoeden welk een moeilijke taak zijn pleegvader te vervullen had, dan zou hij hem dit zeker gemakkelijker gemaakt hebben.

„Ik moet je allereerst mededeelen, Henri, dat ik de grootste vereering koester voor je vader, die onder de moeilijkste omstandigheden de achting gewonnen heeft van allen met wie hij in Indië heeft kennis gemaakt. Eens in zijn leven heeft hij een mis slag begaan, wat hem dit gekost heeft — weet God alleen! Toen hij ons land verliet, vroeg hij mij, dat indien hij mocht trouwen, ik de zorg op mij zou nemen van de kinderen die hij krijgen zou, en hen zou grootbrengen in volkomen onwetendheid wie hun vader was. Het was een zware taak die hij mij opdroeg, doch ik heb die niet geweigerd. Hij huwde in Indië, en zij werd geboren. Je moeder overleed echter bij je geboorte. Toen je vier jaar oud was, zond je vader je naar Holland. En nu je meerderjarig geworden bent, heeft hij mij opgedragen je zijn geschiedenis mee te deelen, en hij bidt je hem niet te streng te beoordeelen. Door noesten arbeid heeft hij zich een vermogen verworven, waarvan hij aan jou een jaarlijksch inkomen afstaat van zesduizend gulden. Ik zal je nu vertellen wat...”

„Houd op!” onderbrak Henri op rustigen toon, maar met een vreemden trek op het gelaat. „Ik wil en kan niet één cent aannemen van mijns vaders geld. Hij heeft mij bedrogen. Hij had het recht niet mij groot te doen brengen in de overtuiging dat zijn leven vlekkeloos was geweest. 't Is wreed... wreed... wreed...”

Hij stapte de kamer op en neer. Zijn gelaat was bleek maar vastberaden.

„Betsy, mijn verloofde, wat zal zij er van zeggen? Wat moet ik haar vertellen? Ik die altijd geleerd heb eerlijk en betrouwbaar te zijn. Ik ben in onwetendheid gehouden van iets wat ik behoorde te weten en wat zij ook weten moet.”

„Het is gedaan met een nobel doel, en den edelen man die 't aldus beschikte volkomen waard,” antwoordde de heer Nijland. „Als je verloofde de geheele geschiedenis kende, zou ze den naam eeren dien jij draagt.”

„Ik wil niets hooren voordat ik getrouwd ben, het is al erg genoeg, dat mijn... mijn vader mijn vertrouwen in hem geschokt heeft. En nu zou u haar vertrouwen in mij willen vernietigen. Neen, neen, ik wil de waarheid niet hooren!” en hij stapte de kamer uit.

Toen hij de huiskamer wilde binnengaan, bleef hij in de deuropening staan, want hij zag aan het raam zijn meisje in gesprek met Jaques Brandt, zijn mededinger.

„Betsy, ik verlang uitlegging,” hoorde hij deze zeggen, met een stem waaruit teleurstelling en jaloezie klonk.

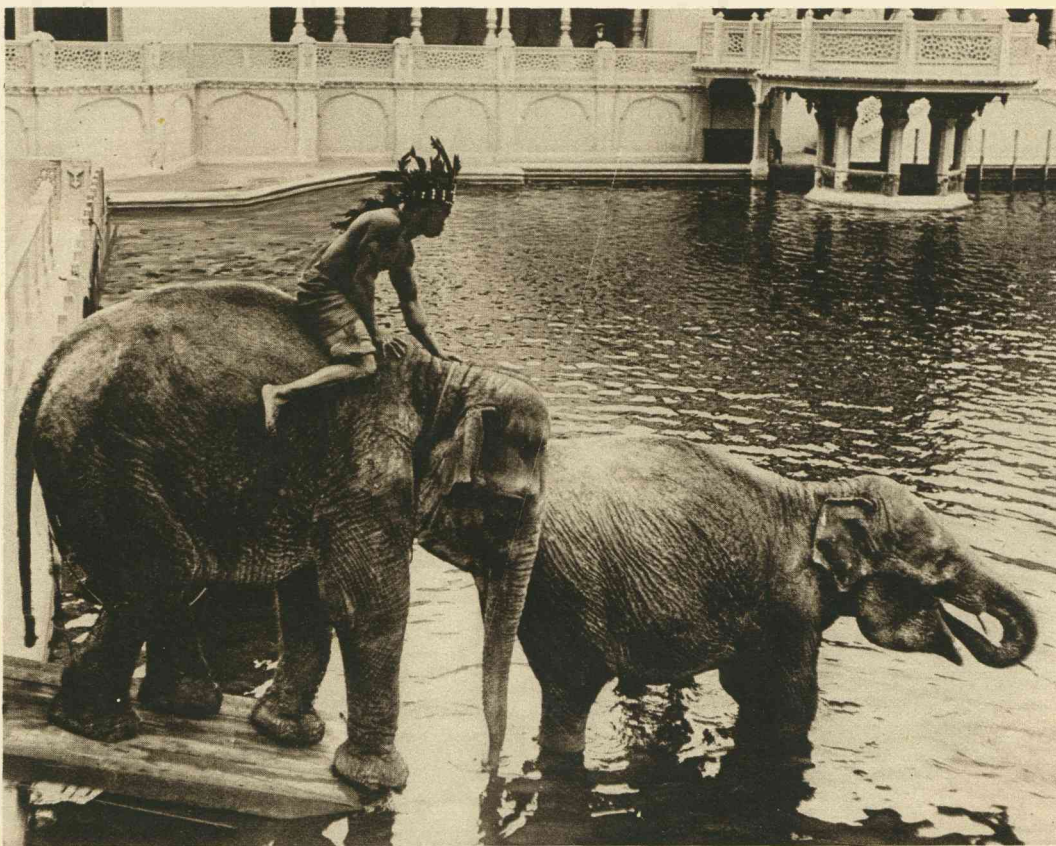
Het meisje wendde zich met verontwaardiging van hem af.

„Mijn uitlegging is,” begon Brandt weer op hatelijken toon, „dat de zoon van een vervalscher in geschrifte nu juist niet de geschiktste partij is voor de nicht van mejuffrouw Prins.”

„Herroep deze woorden,” barstte nu Henri los, „jou leugenachtige schurk!”

„Het is de waarheid,” hoonde Brandt. „Drie en twintig jaar geleden heeft uw vader een cheque vervalscht van drieduizend gulden, werd gevat, gevangengezet en vertrok daarna naar Indië, waar hij sedert gebleven is. Als je mij niet gelooft, vraag het dan aan je voogd.”

„Je liegt, liegt, liegt!” kreet Henri. „'t Is waar, waar, waar!” bulderde Brandt op hem toetredende.

DE OLIFANTEN IN HET BAD.

De olifanten van White City in Londen nemen gedurende de warme temperatuur die er op het oogenblik heerscht, elken ochtend een bad in den vijver bij de hoofdgalerij. Op bovenstaande foto ziet men ze in het bad afdalen.

(foto Newspaper Ill.)